

Udsættelsen af sit Redskab) har ogsaa først Ret for sit Redskab paa denne Plads, forudsat, at han har afmærket dette paa den paa vedkommende Sted brugelige Maade. At foreskrive en bestemt Regel for Afmærkningen (en Bøje paa hver Ende af Redskabet eller desl.) antog Uvalgets Flertal af den Grund at være mindre heldigt, at det paa mange Steder er Skik at anbringe endnu flere Bøjer, og det overhovedet synes rimeligst i dette Punkt at lade almindelig Skik og Brug være det Afgjørende. Ingen er altsaa berettiget til at fortrænge den, der saaledes har først Ret paa Pladsen, og dersom Nogen søger at gjøre saadant, vil han paadrage sig Ansvar til Mulkt efter Forlagets § 69 ligesom ogsaa til Erstatning (§ 74).

Naar Nogen saaledes paa den i Paragrafens første Stykke forestrebnne Maade har erhvervet Forret for sine Redskaber, saa maa han gennem denne Ret ogsaa have Afgang til i Tilfælde af Sammenstød med andre Redskaber, hvad enten disse drive paa ham ved Forholdenes uafvendelige Magt (Strøm eller Storm), eller de have været for nær fattede, at bjerge sit eget Redskab frelst og uskadt, om han det kan, selv om han derved kommer til at bestadige den Andens; dog kan der selvfølgelig ikke paadrages denne noget Bøde- eller Erstatningsansvar, hvis Sammenstødet er foregaaet af tilfældige, ham utilregnelige Narfager. Overensstemmende hermed er Paragrafens 2det Stykke affattet.

Saafernt bestemte Afstandsregler antages nødvendige paa noget enkelt Sted, maa de optages i de i §§ 17 og 48 omhandlede Betsæger.

§ 6. Med Hensyn til Forholdet mellem Sejladsen og Fiskeriet paa Havgabetet maa det utvivlsomt opstilles som Hovedregel, at Sejladsen paa Havet bør være fri, og at Fiskeriet ikke maa lægge den Hindringer i Vejen. Dette maa dog ikke forstaaes saaledes, at der overalt, hvor Havet strækker sig hen, kan fordres at være paa enhver Plet fri Plads for Skibe og Sejlad; thi i saa Fald vilde Fiskeriet jo umuliggjøres eller i hvert Fald være uoldgiwet enhver Sejlendes Vilkaarlighed. Fiskeriet er selvfølgelig i og for sig en ligesaa berettiget Brug af Havet som Skibsfarten og bør derfor ikke være uden Betyttelse ligeoverfor denne, om det end i Almindelighed bør vige for den. Det, der af Hensyn til Skibsfarten kan fordres, er, at intet Farvand, hvor der er Grund til og virkelig foregaar Sejlads, belembes med Fiskeredskaber saaledes, at Skibsfarten derved hindres paa en for Handelens og Samkvemmens Interesser skadelig Maade. De fleste af de i Dybet udsatte Fiskeredskaber kunne vel siges paa en Maade at hindre Sejladsen, idet de kunne nøde Skibene til at sejle udenom dem, hvis Bestadigelse skal undgaaes; men denne Hindring kan ikke komme i Betragtning, naar den Afvigelse fra Kursen, Skibet saaledes nødes til, er forenelig med den i Djebliffikt staaende Wind, og hverken er betydelig eller efter de lokale Forhold i Farvandet vanskelig. Ellers vilde Følgen blive, at intet Fiskeredskab med Sikkerhed kunde anbringes i Dybet, hvad der utvivlsomt vilde være at gaa Fiskeriet for nær. Sejladsen bør ogsaa tage et vist Hensyn til Fiskeriet, og det tør ikke opstilles som Regel, at overalt, hvor der kan sejles, har Enhver Lov til at sejle og dertil at fordre fri Plads, saa at det skulde staa de Sejlende frit at oversejle ethvert mødende Fiskeredskab. Vi have i vor nu gjældende Lovgivning kun for Limfjordens Vedkommende Bestemmelser om Forholdet mellem Fiskeri og Sejlads, nemlig i D. L. 5—10—45: „Ingen Ruser eller Bundgarn maa sættes fra Hagedybet, som ligger ved Ølloster, og til Hals Vede, saa vidt som Kongen har ladet det udvise; ej heller maa sættes Bundgarn eller Ruser paa Korsholm eller i Haadybet, nærmere end det Skjeldsmaal, som staa imellem Dokkedal og Egense, udviser; men anden Steds i Limfjorden maa de bruge Ruser og Bundgarn, dog ikke sættes saa nær Dybet, at Sejladsen derved forhindres“; Frdm. 15. Decbr. 1750 § 5: „Som det er befundet, at En og Anden af Egenmyttighed sætte deres Garn for nær Sejldybet, hvorved ikke alene Silbens Gang til andre Lanter og Fiskevande, men endog de Sejlende i deres Sejlads op og ned ad Fjorden hindres, saa skal efterdags Sejldybet være saasom: 1) imellem Østerland og Dyholm Grund op til Munkedrag og videre derafra til Nibe i det mindste 60 Favne bredt, og hvor det hidindtil haver været bredere, maa Dybgarnet ikke flyttes mere ud, men skal forblive efter det sædvanlige Dyb-Med, og 2) fra Nibe til Sebbesund, hvor der kun sejles med Raage, imellem Sebbeslaa og Lundbæts Grund, i det mindste 20 Favne. Overtrædere heraf straffes med Bøder, og saafremt nogen Sejlende støder paa og bestadiger noget Garn, som er sat for nær Sejldybet, skal han være angerløs, og Egen tage Skade for Hjemgjæld“; og Lov 29. Decbr. 1857 § 5, der gjentager den anførte Bestemmelse om Sejldybet Brede ved Nibe og Sebbesund. Herefter er da Reglen for Limfjordens Vedkommende den, at Ruser og Bundgarn, o: alt faststaaende Redsel, ikke maa sættes Sejldybet saa nær, at Sejladsen derved forhindres, og at, saafremt saadant sker og nogen Sejlende støder paa Garnet og bestadiger samme, da er han angerløs og Garnets Ejer maa tage Skade for Hjemgjæld. Omvendt derimod er den Sejlende, der støder paa og bestadiger et Garn, som ikke staa Sejldybet nærmere end tilladt, ikke angerløs, men Fiskegarnets Ejer maa kunne holde sig til ham for sin Skade. Ved Sejldybet maa derhos — forsaavidt det ikke udtrykkelig er udvist og afmærket (saaledes som